

[Halvgaard]

De har brug for hjælp, men lærerne har ikke det overskud, der skal til for at beskæftige sig med dem.

De urolige klasser er ikke kun et problem for vikarer. Jeg skal ikke lægge skjul på, at man også kan høre betydelig larm fra klasser, hvor fastansatte lærere underviser.

Jeg husker, da jeg den første dag ville synge »I østen stiger solen op« med eleverne. Den var der ingen som kendte, og så blev det til en fra Dansktoppen.«

Voldsmentaliteten har gode kår både i klasseværelser og skolegård. Bøllerne kan næsten uhindret drive deres terror, fordi lærerne ikke har nogen autoritet at sætte ind til beskyttelse af de svage.

Skurkene i den »gyser«, der efter min mening daglig udspilles i mange skoler landet over, er en lille flok moderne pædagoger med ekstreme, »fodformede« meninger. TV og radioens børne- og ungdomsudsendelser har ofte suffleret på fremragende måde.

Hvad hjælper det, man sidder og ser film i skoletiden, hvis man ikke kender den lille tabel?

Elevernes svar i dag er ofte: jeg gider ikke. Inderst inde tror jeg, de fleste gider, men deres magtesløshed over for den øvrige klasse ubarmhjertigheder kan ikke bæres på anden måde. Hvor er det understøttende klima? Hvorfor lærer de ikke at hjælpe hinanden, og hvorfor er skraldgrinet stadig i højeste kurs? Efter mange års skolegang synes de overhovedet ikke at have lært respekt for hinanden.

Kriminalassistent Halfdan Olsen, Skanderborg, udtalte til Jyllands-Posten allerede den 16. april 1974:

»Børns og unges hærværk har efterhånden antaget et sådant omfang, at der nu nødvendigvis må appelleres til alle forældre om at yde et afgørende bidrag til lov og orden i landet.

Den ødelæggelsestrang, som i dag demonstreres af repræsentanter for den opvoksede slægt, er i mere end én forstand beklagelig. Det foruroligende hærværk synes at være et stærkt nedslående udtryk for demoralisation og selvtægt. De nedbrydende kræfter blandt børn og unge har fået stadig friere spillerum under en stadig friere opdragelse eller fuldstændig mangel på opdragelse.«

Fra kommune til kommune over hele Danmark vil man kunne nævne talrige ek-

sempler på børns og unges ødelæggelse på både privat og offentlig ejendom. Det er flokmentaliteten, der gør sig gældende under børnenes og de unges udfoldelse af selvhævdelse og selvtægt. Det er en trang til at demonstrere både manglende frygt for samfundets retsinstanser og manglende respekt for samfundets værdier. I det hærværkstyranni, der nu har stået på i nogle år her i landet, og som aldrig har været værre end i dag, oplever vi på afskyelig måde kræfternes frie spil hos børn og unge, der tydeligt aldrig nogen sinde har lært at kende forskel på deres eget og andres. Det er beklageligt for de unge, der således kommer på afveje og tidligt kommer i konflikt med loven, men det er i lige så høj grad beklageligt, at forældrene tilsyneladende i vidt omfang helt har mistet grebet om børneopdragelsen. Det er betegnende, at alle parter samtidig med at beklage sig står rådvilde og føler sig magtesløse. Det gælder såvel forældre som lærere, skolepsykologer og skolemyndigheder, og mest ynkeligt er det, at folketinget og undervisningsministeren, som vi også har hørt det her i dag, viger tilbage for at kulegrave problemet og træffe foranstaltninger til en løsning.

En egentlig undersøgelse af disciplinkrisen i folkeskolen er aldrig blevet iværksat, selv om det burde være en opgave, synes man, for Danmarks pædagogiske institut for eksempel at gennemføre en sådan undersøgelse.

Der blev foretaget en gallupundersøgelse i 1975, og da var der 71 pct. af et repræsentativt udsnit af forældre til børn i den skolepligtige alder, der simpelt hen sagde, at der var for lidt disciplin i folkeskolen – 71 pct.! 23 pct. fandt graden af disciplin passende. Ingen af de spurgte forældre syntes, at der var for megen disciplin, og kun 6 pct. havde ikke nogen mening om spørgsmålet. Som sandsynlige årsager til, at der mangler disciplin, angav 41 pct. for megen frihed, 22 pct. mangel på respekt, 20 pct. mente, at det var lærernes skyld, 18 pct., at det var lovgivningens skyld, og 17 pct., at det var hjemmenes skyld. På spørgsmålet, om lærerne burde have større mulighed for at straffe børnene, svarer 70 pct. ja, 24 pct. nej og 6 pct.: ved ikke.

Der er naturligvis mange forklaringer på, at skolen er havnet i den helt meningsløse tilstand.